

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **I. L.**, zast. Mgr. Davidem Strupkem, advokátem, se sídlem Jungmannova 31, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 18. 12. 2009, č. j. 62 Cad 20/2009 – 32,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 18. 12. 2009, č. j. 62 Cad 20/2009 - 32, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22. 1. 2009, č. X, odňala žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žalobci od 6. 2. 2009 částečný invalidní důchod podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění, s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Jičíně ze dne 12. 8. 2008 není nadále částečně invalidní podle § 44 zákona č. 155/1995 Sb., neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil pouze 10 %.

V podané žalobě žalobce uvedl, že odnětí jeho invalidního důchodu bylo tamním soudem řešeno již vícekrát, přičemž ve všech řízeních krajský soud žalobě vyhověl a vytkl správnímu orgánu vady, které jsou v napadeném rozhodnutí opět opakovány.

Poukázal na to, že již v jeho předchozích řízeních bylo soudem vysloveno, že schopnost soustavné výdělečné činnosti pojištěnce by měla být spolehlivě zjištěna ke dni vydání správního rozhodnutí. V daném případě je posudek lékaře okresní správy sociálního zabezpečení datován 12. 8. 2008 a rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 1. 2009, kdy jde tedy opět o více jak pět měsíců. Správní orgán sice zkrátil interval oproti předchozím případům, stále je však neodůvodněný. Již tato skutečnost sama o sobě by měla vést ke zrušení rozhodnutí.

Stěžovatel dále brojil proti postupu lékaře okresní správy sociálního zabezpečení, který ho sice dne 12. 8. 2008 navštívil, ale vyšetření trvalo asi deset minut. Lékař pouze opisoval údaje ze zdravotní dokumentace, na žádné potíže se ho neptal a žádné vyšetření neprováděl. Namítal dále, že z napadeného rozhodnutí není patrné ani to, proč byl shledán pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti pouze 10 % oproti předchozím rozhodnutím, kdy byl pokles stanoven na 30 %.

Poukazoval dále na to, že přestože bylo předchozími rozsudky tamního soudu žalované výslovně vytknuto, že se neřídí právním názorem vysloveným v rozsudku, a přestože bylo výslovně soudem uvedeno, že je povinností žalované vady odstranit, vydává žalovaná opět rozhodnutí se stejně lakonickým odůvodněním, jako byla ta předchozí.

Dovozoval, že napadené rozhodnutí je opět zcela nepřezkoumatelné naprosto stejně, jako byla nepřezkoumatelná rozhodnutí posuzovaná ve věcech předchozích. Pro případ, že by napadené rozhodnutí nebylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost a časový odstup mezi rozhodnutím a posudkem, trvá žalobce na přezkoumání posudku příslušnou posudkovou komisí. Navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, rozsudkem ze dne 18. 12. 2009, č. j. 62 Cad 20/2009 – 32, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel ze správního spisu a z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen posudková komise) ze dne 19. 10. 2009. Podle uvedeného posudku bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu psychické onemocnění – polymorfní porucha osobnosti, která byla k datu vydání napadeného rozhodnutí kompenzovaná. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kapitoly V, položky 5 písm. b) 25 % (rozpětí 20 – 30 %). Soud připustil, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje veškeré náležitosti, avšak tento nedostatek není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Připustil dále i to, že prodleva v délce pěti měsíců mezi posudkem posudkového lékaře a vydáním rozhodnutí je zarážející, nicméně toto pochybení nevyhodnotil jako zásadní, a to z toho důvodu, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti se přezkoumává v soudním řízení novým posudkem posudkové komise, což také soud učinil. Pokud jde o námitky proti posudku posudkové komise, konstatoval soud, že většina lékařských zpráv pochází z roku 2007 nebo 2008, přičemž nelze a priori dovodit, že zprávy z tohoto pohledu staré půl roku, rok, či rok a půl, nevypovídají o zdravotním stavu žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že je třeba vycházet i z posudkových kritérií dominantní příčiny poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce. Konstatoval, že je-li určitá porucha hodnocena jako trvalá (je to její pojmový znak) a režimově kompenzovaná, pak nelze považovat lékařské nálezy maximálně rok a půl staré za neaplikovatelné. Dospěl k závěru, že žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí již nebyl částečně invalidní a přestal splňovat podmínky nároku na částečný invalidní důchod.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“). Uvedl, že při jednání vznesl námitky proti závěrům znaleckého posudku, které nepovažuje za správné, avšak nikoliv proto, že by byl schopen polemizovat s odbornou kvalitou, ale spíše proto, že jde o nedostatečné podklady pro takové závěry, resp. pro jejich aktuální charakter. Uvedl, že už u jednání krajského soudu namítal, že poslední zpráva psychiatra je z října 2007, tedy více jak rok před datem napadeného rozhodnutí. Neaktuální jsou i ostatní lékařské zprávy a vyšetřující lékař včetně posudkového lékaře nebral na vědomí jeho tvrzení ohledně zdravotních potíží. Za nešťastnou označil skutečnost, že posudková komise z těchto neaktuálních zpráv vycházela, aniž by provedla nová vyšetření jeho osoby. V této souvislosti zmínil specifikum případu, kdy se nachází ve výkonu trestu s tím, že podle jeho názoru je proto třeba přistupovat k jeho

výtkám vůči lékařským zprávám s větší obezřetností, a dovozoval, že posudková komise měla provést vlastní vyšetření jeho osoby.

K právnímu názoru krajského soudu uvedl, že krajský soud především významně posouvá otázku spolehlivosti podkladů. Závěr, že starší doklady nemusí být a priori v rozporu se zdravotním stavem v době rozhodnutí, není totéž, jako závěr, že tyto zprávy zdravotní stav aktuálně odrážejí. Má-li být znalecký posudek spolehlivý, musí zde být závěr, že lékařské zprávy odrážejí zdravotní stav v době rozhodnutí, avšak nemůže postačit závěr, že to není a priori vyloučeno.

Namítal dále, že si soud protiřečí. Na jedné straně zdůrazňuje, že mu nepřísluší vyjadřovat se k odborným lékařským otázkám, na druhé straně se však pouští do vlastních úvah na téma trvalého charakteru poruchy osobnosti, který pak má za následek, že rok a půl staré vyšetření psychiatra je dle krajského soudu dostatečně aktuální. Úvahám o trvalém a neměnném charakteru postižení navíc odporuje samotný fakt, že se podle názoru žalované, posudkové komise a nyní i soudu jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti od doby přiznání důchodu zvýšila. Krajský soud zde dosti spekuluje, a to o odborných otázkách, o nichž na jiném místě uvádí, že je řešit nemůže.

Uvedl dále, že se krajský soud dostává do logického rozporu, pokud mu nevdá jím tvrzená nespolehlivost zpráv z ostatních lékařských oborů, což odůvodňuje tím, že jako dominantní příčinu poklesu pracovní schopnosti posudková komise označila poruchu osobnosti, proto není nutné se tak zásadně zabývat zprávami o ostatních zdravotních obtížích. Soud však opomíjí, že určení poruchy osobnosti jako dominantní příčiny může být důsledkem právě toho, že ostatní zdravotní obtíže jsou bagatelizovány, s přihlédnutím ke specifickým lékařské péče ve věznici se zvýšenou ostrahou, a koneckonců, i s přihlédnutím na stáří těchto zpráv. Je také zmiňováno, že teprve posudková komise určila poruchu osobnosti jako dominantní příčinu, předtím byly shledávány jiné příčiny. Ani tento závěr nemůže podle stěžovatele obstát. Soud proto pochybil, pokud nenařídil buď doplnění posudku o jeho vyšetření, nebo nařízení revizního posudku. Stěžovatel navrhoval, aby s ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že s napadeným rozsudkem souhlasí, a proto nebude vyjádření ke kasační stížnosti podávat. V předmětné věci se jedná o dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí žalované závislé především na odborném lékařském posouzení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody obsaženými v kasační stížnosti. Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Byť stěžovatel výslovně v kasační stížnosti neoznačil důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., lze z jejího obsahu dovodit, že se tohoto důvodu dovolává, neboť namítá nesprávné posouzení svého zdravotního stavu posudkovými orgány, které se v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem považuje podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, publ. č. 511/2005 Sb. NSS) za jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k níž soud přihlíží za použití § 109 odst. 3 s. ř. s. z úřední povinnosti – v tomto směru není vázán důvody kasační stížnosti.

Z obsahu dávkového spisu a posudkové dokumentace bylo zjištěno, že stěžovatel podal dne 3. 4. 1989 žádost o invalidní důchod. Tehdy se nacházel v psychiatrické léčebně Horní Beřkovic. Podle protokolu o jednání posudkové komise sociálního zabezpečení v České Lípě ze dne 16. 11. 1989 byl stěžovatel uznán invalidním podle § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. od 27. 10. 1989. Na prvním místě v diagnostickém souhrnu byla uvedena patologická sexuální agresivita. Podle záznamu o jednání Okresní správy sociálního zabezpečení v Šumperku ze dne 24. 2. 2000 již stěžovatel nebyl shledán plně invalidním, ale nadále jen částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb., přičemž pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kapitoly V, položky 5 písm. c) 50 %. Rozhodnutím ze dne 10. 5. 2000 byl stěžovateli odňat plný invalidní důchod od 2. 5. 2000 a rozhodnutím ze dne 4. 8. 2000 mu byl od téhož dne přiznán částečný invalidní důchod.

Dne 4. 9. 2000 probíhala mimořádná kontrola u Okresní správy sociálního zabezpečení v Šumperku, přičemž podle záznamu o jednání ze dne 4. 9. 2001 činil pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. 30 % a bylo uzavřeno, že stěžovatel není plně ani částečně invalidní. Dne 19. 7. 2005 probíhala u Okresní správy sociálního zabezpečení v Šumperku další mimořádná kontrola (stěžovatel byl tedy stále poživatel částečného invalidního důchodu), podle níž činil pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kapitoly V, položky 5 písm. b) 30 % a stěžovatel nebyl uznán plně ani částečně invalidní. Tentýž závěr je uveden v záznamu o jednání Okresní správy sociálního zabezpečení v Šumperku ze dne 23. 1. 2007.

Podle záznamu o jednání Okresní správy sociálního zabezpečení v Jičíně ze dne 12. 8. 2008 (mimořádná kontrola) činil pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kapitoly XV, oddílu F, položky 2b 10 %. Stěžovatel nebyl shledán plně ani částečně invalidním. Z řady rozhodnutí žalované obsažených v dávkovém spise plyne, že žalované se nepodařilo stěžovateli odňat částečný invalidní důchod, neboť její rozhodnutí o odnětí dávky vykazovala tak závažné nedostatky, že byla krajským soudem zrušena a vrácena žalované. Ve většině případů šlo o to, že mezi posouzením okresní správou sociálního zabezpečení a rozhodnutím o odnětí dávky uplynulo delší časové období. Nyní přezkoumávaným rozhodnutím, jehož podkladem byl záznam o jednání Okresní správy sociálního zabezpečení v Jičíně ze dne 12. 8. 2008, byl částečný invalidní důchod odňat od 6. 2. 2009.

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 22. 1. 2009, jímž byl stěžovateli odňat od 6. 2. 2009 částečný invalidní důchod podle § 56 odst. 1 písm. a) zák. č. 155/1995 Sb. v platném znění, s odůvodněním, že stěžovatel již není plně ani částečně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něho činil pouze 10 %. Jedním z předpokladů trvání nároku na částečný invalidní důchod je existence částečné invalidity pojištěnce ve smyslu § 44 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. v tehdy platném znění. Bylo tedy třeba zjistit, zda stěžovatel ke dni

22. 1. 2009 splňoval podmínky částečné invalidity ve smyslu tohoto ustanovení, tj. zda pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něho činil nejméně 33 %, nebo zda mu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav značně ztěžoval obecné životní podmínky. V daném případě se jedná o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu závisí především na jeho odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb. Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako svoje orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občanů, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je tedy specifická forma správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde tedy o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí i znalosti z oboru posudkového lékařství. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak takový posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Při odnětí invalidního (plného i částečného) důchodu je podle konstantní judikatury další nezbytnou náležitostí posudku i odůvodnění zániku invalidity, spočívající buď ve zlepšení, popřípadě ve významné a dlouhodobé stabilizaci zdravotního stavu a nebo při v zásadě nezměněném zdravotním stavu i přesvědčivé odůvodnění, v čem bylo předchozí uznání invalidity posudkově mylné či nadhodnocené (posudkový omyl). Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity plné či částečné závisí především.

Nejvyšší správní soud uvádí, že lze souhlasit s názorem krajského soudu o tom, že napadené rozhodnutí žalované obsahuje alespoň minimální standard, který dovoluje toto rozhodnutí meritorně přezkoumat a souhlasí i s názorem, že pochybení žalované spočívající v tom, že doba od posouzení zdravotního stavu do vydání rozhodnutí v trvání pěti měsíců, nemusí být zásadním, právě z toho důvodu, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ke dni vydání napadeného rozhodnutí se v přezkumném soudním řízení posuzuje de facto znovu, a to posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. To ovšem předpokládá, že aby mohl být takový posudek posudkové komise rozhodujícím důkazem pro závěr o správnosti a zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, musí vyhovovat všem shora uvedeným požadavkům. Shledá-li krajský soud posudek v jakémkoliv směru nedostatečným (neúplným, nepřesvědčivým), musí se znovu obrátit na posudkovou komisi a vyžádat doplnění posudku. Bez kompletního, jednoznačného a přesvědčivého posudku totiž soud – medicínské znalosti nemaje – nemůže posoudit, zda je účastník plně či částečně invalidní, a nemůže ani zrušit rozhodnutí napadené žalobou z důvodu nedostatečně nebo nesprávně zjištěného zdravotního stavu.

Nejvyšší správní soud vycházel při posuzování této věci ze své dosavadní judikatury, kdy například podle rozsudku tohoto soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 – 27, „za účelem zjištění skutkového stavu, který tu byl v době rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), může soud uložit posudkové komisi Ministerstva práce a sociálních věcí, aby – na podkladě lékařských zpráv o zdravotním stavu pocházejících převážně z období přiměřeně předcházejícího rozhodnutí správního orgánu – vypracovala posudek o zdravotním stavu a schopnosti soustavné výdělečné činnosti ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu“. V tam posuzované věci Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce, protože se neprokázala jeho tvrzení,

že posudková komise vycházela z nálezů starších dvou let. Naopak bylo prokázáno, že zdravotní podklady, z nichž posudková komise vycházela, byly z období předcházejícímu přiměřeně napadenému rozhodnutí (rozhodnutí bylo vydáno dne 16. 11. 2000 a lékařské nálezy, z nichž posudková komise vycházela, byly vydány v období od srpna 2000 do března 2001).

V nyní posuzované věci bylo vydáno rozhodnutí žalované dne 22. 1. 2009. Posudková komise v Ústí nad Labem v posudku ze dne 19. 10. 2009 vycházela z vyšetření praktického lékaře MUDr. L. VS ČR ze dne 3. 7. 2008, ze znaleckého posudku z oboru psychiatrie ze dne 18. 12. 1991, z neurologického nálezu MUDr. S. ze dne 5. 6. 2008, z psychiatrického vyšetření MUDr. V. ze dne 22. 5. 2007, z neurologického vyšetření MUDr. K. ze dne 21. 6. 2007, z očního vyšetření MUDr. Š. ze dne 12. 6. 2007, z RTG plic ze dne 10. 8. 2007, z psychiatrického vyšetření ze dne 16. 10. 2007, z GIT vyšetření MUDr. S. z 5. 11. 2008, z kultivačního vyšetření na TBC ze dne 16. 7. 2008 a z plicního vyšetření MUDr. K. ze dne 21. 7. 2009. Nutno dále konstatovat, že výše uvedená vyšetření, z nichž vycházela posudková komise, se v posudkové dokumentaci, kterou si Nejvyšší správní soud vyžádal, ve fyzické podobě nenacházejí, pouze na formuláři „prohlídka zjišťovací a kontrolní“ jsou uvedeny stručné závěry vyšetření provedených v období od 15. 9. 2007 do 13. 6. 2008 s tím, že všechna vyšetření byla provedena lékaři věznice ve Valdicích. Lékařské nálezy převážně z období roku 2006 jsou přílohami formuláře zjišťovací prohlídky vyžádaného dne 6. 12. 2006. V posudkové dokumentaci se dále nachází zjišťovací prohlídka k 18. 3. 2005. Posudková komise tak zřejmě vycházela ze zapůjčené dokumentace vězeňské služby ve Valdicích, ale v posudkové dokumentaci se odborné lékařské nálezy o zdravotním stavu stěžovatele nenacházejí.

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Bylo-li v posuzované věci vydáno rozhodnutí dne 22. 1. 2009, pak nelze upřít oprávněnost námitky stěžovatele vznesené u jednání krajského soudu dne 18. 12. 2009 a v kasační stížnosti spočívající v tvrzení, že posudková komise vycházela z lékařských zpráv velmi starých, které nevypovídají o tom, jaký byl jeho zdravotní stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Nelze pominout, že úplné zjištění rozsahu a intenzity zdravotních postižení, jimiž stěžovatel ke dni vydání napadeného rozhodnutí trpěl, je předpokladem pro správné určení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu podle § 6 odst. 3 vyhl. č. 284/1995 Sb. a pro objektivní určení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. V posuzované věci určila posudková komise jako rozhodující zdravotní postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu onemocnění kvalifikované jako porucha osobnosti, přičemž podle posudku měla k dispozici znalecký posudek z roku 1991 a psychiatrické vyšetření ze dne 22. 5. 2007 a 16. 7. 2007, což v situaci, kdy lékař okresní správy sociálního zabezpečení určil za rozhodující zdravotní postižení postižení páteře, je nedostačující. Nicméně ani rozsah zdravotního postižení páteře ke dni vydání rozhodnutí není v posudkovém spisu doložen. Nutno dále konstatovat, že posudkový spis není úplný, neboť je veden až od roku 2005, ačkoliv je zcela zřejmé, že stěžovatel byl uznán plně invalidním již v roce 1989.

Lze tedy shrnout, že posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, který vzal krajský soud za podklad svého rozhodnutí, je neúplný a tím i nepřesvědčivý, neboť nevycházel z lékařských nálezů z období přiměřeně předcházejícího dni vydání rozhodnutí správního orgánu; vycházel naopak z nálezů staršího data, které nebyly způsobilé pro zjištění skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Za této situace nelze akceptovat ani úvahy soudu o případné spolehlivosti takovýchto starších lékařských nálezů.

Nejvyšší správní soud shledal podanou kasační stížnost důvodnou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení bude třeba, aby krajský soud vyžádal doplňující posudek od posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, který však může být vypracován až poté, co bude stěžovatelův zdravotní stav vyšetřen z hlediska všech zdravotních postižení, jimiž trpěl ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Teprve po zjištění rozsahu a intenzity jednotlivých zdravotních postižení bude vytvořen předpoklad pro stanovení posudkových závěrů (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu